

10 cèntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
 Cuba, Puerto Rico y Extranger, 5

HOSTES SUD-AMERICANS

La tribu araucana, instalada actualment al Parch de Barcelona.

(Fot. de LA ESQUELLA)

CRÓNICA

Apenas arribat á Barcelona el senyor Hinojosa, vá ferli l' *Avi Brusí* una tal cortesia, que fins vá alzar la cama perque la flexió de la cintura sigués més completa; y tant la vá alzar, que ab el peu vá arribar fins á Valencia.

Mes clar, ab la deria de saludar al governador entrant, vá donar una puntada de peu al senyor Dorda, quan aquest ja 's trobava de regrés á la ciutat del Turia.

«Molt difícil li será al nou governador la seva misió—vingué á dir—per quant trobará á Barcelona convertida en *un garito, en un lupanar y en exposición de inmundicias pornográficas*. La seva reputació, l' decoro de Barcelona y la moral pública y privada exigeixen emprengui desde luego *este trabajo de Hércules* y que neteji lo mes prompte possible *este establo de Augias*.»

Naturalment, el senyor Dorda, que quant mes descuidat estava, rebía aqueixa patada á la boca del estómac, no per ser donada ab sabata de simolsa, menos dolorosa, vá posar desseguida má á la ploma per defensarse, enviant al *Diari de Barcelona* una llarga carta en vindicació de la séva honra ofesa. La carta del senyor Dorda fou publicada l' dissapte últim... no per aixó sense que l' *Brusi* deixés d' insistir en las sevas apreciaciones, pero de una manera general, sense citar fets, sense precisar cassos, y suposant que al senyor Dorda 'ls séus agents el portavan enganyat, essentli aplicables aquells famosos versos de *El hombre de mundo* de 'n Ventura de la Vega:

«Todo Madrid lo sabía;
todo Madrid, menos él.»

Després de fer constar que no 'ns sentím inclinats á pendre cartas en l' assumpto, deixant al *Avi Brusí* y al senyor Dorda que se las componguin com millor els aconselli l' seu amor propi, ens ha de ser permés espicossar alguns granets que trobém escampats, especialment, en la carta del ex-governador, y ab els quals, degudament molts y pastats, creyém que se 'n pot fer un pá com unas hostias.

* *

Però avants, com á cosa curiosa, mereix citarse l' extranyesa del senyor Dorda, quan consigna «que ab tot y visitar-lo en distintas ocasions algún dels principals redactors del *Diari*, no tan sols no li eridés may la atenció sobre sas suposadas incorreccions ó defectes, sino qu' en sas conversas se mostrés ab ell molt deferent, molt atent y molt conforme ab la séva conducta.» «Y precisamente—afegeix—el día de mi salida se me trata de la manera tan dura, cruel é injusta como lo hizo el *Diario*.»

¿Y, donchs, que 's pensava l' senyor Dorda?

Per res del mon faltará may l' *Avi Brusí* al principi de autoritat. Ell veurá las cosas, pero se las callará, y per monstruosas que aquellas sigan li fará á l' autoritat la mitja rialleta. Sols quan l' autoritat deixa de serho, pera conventirse en un senyor Dorda qualsevol, li caurá á sobre com un lleó. *¡Ahí que no peco! ¡A moro muerto, gran lanzada!*

Explíquiho el Sr. Dorda als séus paisans. També se 'n donan á Barcelona de punyaladas *á la valenciana*.

Y de aquest cárrech, ni menos se 'n vindica l' *Avi Brusí*, en el comentari que li inspira la carta del Sr. Dorda. Tant natural ho deu creure. Tant propi de la séva hidalguía!

Aixó de visitar á un governador, fentli la garagara, y després tan bon punt el veu caygut, saltarli al damunt y patejarlo, l' Sr. Dorda no ho concebeix,

y no obstant, no hi ha més cera que la crema. Aquí si que se li pot dir al pobre Sr. Dorda:

«Todo Madrid lo sabía;
todo Madrid, menos él.»

* *

Y aném ara á n' els granets de que parlavam.

Qüestió de joch.—El Sr. Dorda vá crear una ronda especial per perseguirlo, y no content ab aixó, vá reclamar del President de l' Audiencia perque excités el zel dels Jutjes de instrucció, y vá dirigir-se reitradament als arcaldes y á la guardia-civil. Fins diu que vá fer tancar certs locals y vá imposar no pocas multas... Y assegura que no vá donar repós á la gent de mal viure «pues semanalmente *hacia conducciones* por la guardia-civil, de vagos cuya presencia era peligrosa en Barcelona y los trasladaba á provincias las más lejanas.»

De manera que l' Sr. Dorda confesa que feya agafar á qui millor li semblava, imponentli sense intervenció de justicia las delicias de ser conduhit de tránsito *á provincias las más lejanas*.

Aixó sí, tot sovint hi havia qui li lligava las mans, interessantse pels vagos. «En mi poder—afirma l' Sr. Dorda—*obra alguna carta de los Sres. Planas*, pidiéndome la libertad de algunos de aquellos caballeros.»

Ja ho veuhen. ¡Els Srs. Planas! ¡Els grans amichs, actualment del *Avi Brusí*! Els que saben guanyar totas las elecciones, pero ab la condició precisa de que no 'ls hi toquin, de que no 'ls hi molestin, ni á un tan sols *¡de aquellos caballeros!*

¡Quí sab si de aquí emana tota la tirria del *Avi Brusí* contra l' Sr. Dorda!

* *

Qüestió de pornografía.—Consigna l' Sr. Dorda que la recullida de llibres que vá fer «produjo el clamoreo de una parte de la prensa, *sin que la llamada seria y sensata tuviera una palabra de aprobación para mí*.»

¡Y té rahó! ¿Cóm s' explica que la premsa seria y sensata no aplaudís el zel del Governador, que arribava á recullir dels kioscos, com á produccions pornográficas, las novelas de Balzac y las Obras completas de Campoamor?

Sobre aquest últim sobre tot, y ja qu' encare es viu, podía l' Sr. Dorda oficiar al governador de Madrid, recomanantli que l' detingués y l' enviés com *á vago*, per tránsits de justicia.

En aquest cas si, que casi m' atreveixo á assegurar que l' *Avi Brusí*, que avuy l' atropella, no hauria tingut prou mans per aplaudirlo. Y escoltin ¿que menos se pot fer, ab els escriptors tocats d' heretjia, no haventse restablert encare l' Tribunal del Sant Ofici?

* *

Qüestió de prostitució.—En aquest punt si que l' Sr. Dorda parla ab una franquesa digna de aplauso. Ell no sols vá obligar á las verges de lloguer á no sortir de casa fins després de la mitja nit; no sols vá atendre las reclamacions dels vehíns, contra determinadas expansions de aquellas cándidas colometas, com d' aixó 'n poden respondre l' rector de Sant Joseph, el Sr. Elías de Molins, el Sr. Güell, el marqués de Gualtero, etc., etc.; sino que vá cobrar sempre, sense perdonarne una pesseta, la contribució imposada á las donas del ofici.

¿Y que 'n feya de aquests diners? Escoltemlo:

«Los ingresos por ese concepto *pertenecen al gobernador para el destino que tenga por conveniente*; pues bien, después de satisfechos todos los gastos de personal de la sección correspondiente, los de secretaría particular, alumbrado de todo el edificio del

LA NOTA DEL DIA

Gobierno y otros varios de carácter reservado, aun llegaban próximamente unas dos mil pesetas para suscripciones benéficas á asilos, hospitales y sociedades. Cosa que no hay ley alguna que lo disponga.»

Siguém justos: mica mes mica menos, el Sr. Dorda 'n feya de aquets fondos, lo que 'n fan tots els gobernadors.

Se tracta de un tribut que las Corts no votan, y no obstant s' exigeix sens arreglo á cap presupost... com una ganga, á istil marroquí, arrancada al vici mes ignoble y asquerós.

¡Y aquests ingressos «pertencen al gobernador para el destino que tenga por conveniente!»

Ab ells pagava 'l Sr. Dorda els gastos de secretaria particular, l' alumbrat de tot l' edifici del govern y altres de carácter reservat.

De manera que sense la prostitució 'l gobernador se hauria quedat sense secretari particular, y l' edifici del govern completament á las foscas, y 'ls gastos reservats (¡qué tals deuen ser quan se portan ab tanta reserva!) completament desatesos.

Y ara diguinme: ¿Si es la prostitució una tan socorreguda font de ingressos de qual inversió no se n' ha de donar comptes á ningú, cóm no han de tenir els gobernadors un gran interés en fomentarla?

Per aixó m' abstinch tant com puch de visitar el Govern civil, porque 'm repugna, trepitjar aquellas catifas, asseurem en aquells sillóns, y fins rebre la llum del gas que las prostitutas li pagan al gobernador de la provincia. Ben al revés dels redactors del *Brusi* que hi solen compareixer sempre, no hi vaig sino obligat, quan els gobernadors m' envían un B. L. M. ó un volant, citantme. Al Sr. Dorda, ni de vista 'l conech, porque may se li ocorregué dirme que hi anés. El séu antecessor Sr. Sanz Escartín vá ferho dos ó tres cops, llavoras de las trifulcas dels gremis, y vaig anarhi molt á pesar méu. Y quan vá repartir cigarros, entre 'ls periodistas, vaig refusar el que m' ofería, pensant:—Ex!... ¡Quí sab si aquest puro que sembla de l' Habana, es un puro de l' Higiene!

* * *

Y ara digui ab tota lealtat el mateix *Avi* *Brusi*: ¿Quína autoritat davant de las personas decentes, poden tenir pera perseguir á la pornografía els gobernadors que s' ajudan ab els fondos arrancats á la prostitució?

P. DEL O.

—¿Que torna á baixar la *bolsa*, senyor Prats?
—No, senyora; ara 'l que baixa es el termómetro.

AMOR VERDADER

—Apa, ves, que no t' estimo!
Ja may mes me diguis res.
—Perque, Arturo, aixís me parlas?
¿Que t' hi fet, digas, per Deu,
si cada cop que tú 'm miras
molt mes t' estimo, molt mes?
—No vulgas saber la causa
del perquè 't deixo, Roser,
Avans me creya una cosa
y ara ho veig tot difreent.
Ab mí, 't suplico, no hi pensis,
desde avuy t' olvidaré
y m' allunyo de ta casa
com fugen del llop els béns.
—No; no t' en vagis, t' ho mano:
que jo vull saber primer
si he comés alguna falta
per obrar tú tant vilment.
¿Tal volta soch deshonrada?
He faltat á algun deber
perque 'm deixis com qui deixa
un trasto vell al carré?
—No 't cansis: si vols saberho
ara mateix t' ho diré:
al deixarte á tú, no 't cregas
que siga cap mal intent
ni res que t' afecti á l' honra
ni faltis á cap deber.
Si 't deixo avuy n' es la causa
que 't creya rica en extrem,
y com qu' are sé de sobras
que no teniu cap diner,

't deixo perquè la gana
se passàrmela solét!

MOSKARI CIN-KO-KA.

CONFLICTE

DRAMA CÒMIC, DE RIGUROSA
ACTUALITAT

Personatjes: L' Home, la Rahó, la Codicia. Cap al final, un Bitlletayre.

Al alsarse 'l teló, apareix l' Home en escena, ab la Rahó á un costat y la Codicia al altre.

CODICIA (*parlant al Home:*)—Noy, tu viús molt distret.

HOME.—¿Jo? ¿A qué 't refereixes?

CODICIA.—¿Ja pensas ab Nadal?

HOME.—¡Ah! ¿Vols dir els galls, els turrons, las neulas?... Tranquilisa't: temps hi haurá de pensarhi.

CODICIA.—No siguis criatura, home! Parlo de la rifa de Madrid.

HOME (*donantse un cop al front:*)—¡Ah! Tens rahó: m' havia ben bé passat per alt.

RAHÓ.—Val més aixís. No te la escoltis á aquesta poca-solta.

CODICIA (*picada:*)—La poca-solta serás tú. (*Al Home:*) Creume, compra un dècim.

RAHÓ.—Creume á mí, no 'l compris.

HOME.—¡Oh, no 'l compris, no 'l compris!... Aviat ho dius tú. ¿Per qué no 'l haig de comprar?

CODICIA (*picant de mans:*)—¡Ben dit, noy! Aixís m' agradan els homes!...

RAHÓ.—La lotería es una bestiesa...

CODICIA.—¡Ja veurás si 'l govern te sent!

RAHÓ.—El govern pensa lo mateix que jo, pero s' ho calla pèl compte que li té.

CODICIA (*al Home:*)—Déixala dir y fés la teva. Ves si hi ha res al món més bonich y embriagador que treure la primera de Nadal.

HOME (*ab posat modest:*)—O la segona, ó la tercera, ó encare que fos la quarta...

RAHÓ (*rihent:*)—Vés baixant, vés baixant!... Ve-yám si al últim te contentarás con tres pesetas...

CODICIA (*al Home:*)—¿No sabs qué li fa dir aixó? La enveja. Té por de veure't rich; vet'ho aquí.

RAHÓ.—¡Just! Encare ha dé comprar el bitllet, que no 'l comprará; encare ha de treure, que no treurá, ¡y tinch por de veurel rich y envejo la seva fortuna!... (*Al Home:*) ¿No comprens que aquesta bona pesa ab el pretext de la rifa se t' está rifant?

HOME (*indecis:*)—Tant com rifásem... ¿Per qué ha de ser impossible que tregui jo?

CODICIA.—Al contrari, ab aquesta possibilitat es ab lo que has de contar. Els números, pots estarne ben segur, tots son dintre de l' urna: tots, fins el que tú comprarás.

HOME.—Per aixó mateix...

CODICIA (*ab accent afalagador:*)—¡Considera si arribas á tenir la xiripa de treure la primera!

HOME (*tornant á la cansó d' avans:*)—O la segona, ó la tercera, ó la quarta.

RAHÓ (*en tó de mofa:*)—O la quinta, ó la sexta, ó la séptima, ó l' octava, ó...

CODICIA (*sense fer cas de la interrupció:*)—¡Consi-

ARTICLE DE LUXO

—¡Que belluga! ¡Que belluga!... Pero 'ls que no siguin accionistas del Banch, ó ex-ministres ó regidors no cal que s' acostin, que per ells no n' hi ha.

dera, ab aquella pluja de diners, quín cambi en la téva existencial!...

HOME (*tancant els ulls, mitj desvanescut:*)—¡Y tall!

CODICIA.—Cotxe, casa al ensanxe, torre á Sant Gervasi, puros de pesseta, palco al Liceo, copalta per tot día, els criats sempre al teu darrera...

RAHÓ (*rihent:*)—Els gossos lligats ab llangonissas... ¿Encare no ho veus que s' está burlant de tú?

CODICIA (*al Home:*)—Déixala cantar! Dígalí que en cada sorteig hi ha algú que treu.

RAHÓ.—Dígalí que en cada sorteig hi ha un remat de mils personas que no treuhen.

CODICIA.—Els números afortunats son una pila.

RAHÓ.—Els números desgraciats son una pila de pilas de pilas.

CODICIA.—¡Ah! ¡Quína emoció quan surti la llista y vegis que has tret la grossa!

RAHÓ.—¡Oh! ¡Quín desencant quan surti la llista y reparis que no hi ha ni 'ls mils!

CODICIA.—Jo 't podría citar dotzenas de personas que han tret.

RAHÓ.—Jo te 'n podría citar milers de personas que no han tret.

CODICIA.—Y gent que s' hi ha fet rica.

RAHÓ.—Y gent que s' hi ha tornat pobre.

HOME (*una mica marejat*)—No, la veritat... es que tant n' hi ha per una part com per l' altra. Pot treure's, pot no treure's... ¡Qué sab un!...

CODICIA.—¡Aquí está l' tot de la cosa! ¿Qu' es la sort? Una papellona capritxosa, que lo mateix pot posarse á la má teva que á la d' un altre. Si no probas, ¿cóm sabrás si tens sort ó no? Sense bitllet es impossible treure.

HOME.—Efectivament, aixó no t'è volta de fulla: pera pescar s' ha de tirar l' am.

RAHÓ.—Y tirant l' am, se pot perdre l' esqué, l' temps, la paciència... y l' am y tot. Desenganya't: els diners que ara tens á la butxaca, 'ls hi tens segurs. Si 'ls treus pera comprarne un bitllet ¿hi tornarán?

HOME.—Aixó també es veritat.

CODICIA.—¡No hi pensis ab els que no treuhen!

RAHÓ.—Al revés, p'nsahi. Son una majoria qu' espanta. Tú no més has vist la llista dels números premiats. ¡Vejessis la dels no premiats!

CODICIA.—¡Arrisca't! ¡Proba!

RAHÓ.—¡No t' exosis! ¡Guárda't els quartos!

(*En aquest moment apareix el Bitlletayre, que 's queda contemplant l' escena ab las mans á la butxaca.*)

HOME (*duplant*)—¿Qué faig?

CODICIA.—¡Compra l' décim!

RAHÓ.—¡No l' còmpris!

HOME.—Pero...

CODICIA.—¡Apa, anima't!

RAHÓ.—¡Nó, tonto!...

CODICIA.—¡Sí!

RAHÓ.—¡No!

BITLLETAYRE (*ab molta calma, plantantse al mitj del grupo*)—No s' escarrassin tant, y posin fi á una discussió completament inútil. Fa quatre dias que s' han acabat els bitllets.

A. MARCH

NOTAS AGRÍCOLAS

—Després no diguin que aquest any la cullita de cebas no ha sigut bona!...

SUCH DE SABIS

X, *M. del Palacio*; XI, *M. de las F.*; XII, *Paty*; XIII, *Franklin*; XIV, *Moral dels Persas*; XV, ***.

X

T' apuran los desayres?... May els temis sabent que ta conciencia no t' acusa de la falta que volen humillarte, que no hi queda l' afront hont no hi ha culpa.

XI

No surti la calumnia may de tos llábis, si 'l mal que ab ella causas no vols causarte'l: que la calumnia indigne mata y deshonra al que la reb, la diu y al que l' escolta.

XII

¡Quína cosa mes trista qu' es l' amor!... Bojería del cap, pró mes del cor!

XIII

No us fieu massa dels tontos si no voléu sofrí engany, que sempre á un tonto li queda talent pera ser malvat.

XIV

Tingas sempre present aquesta máxima de la «Moral dels Persas»: «Si un te compta las faltas que te un altre guárda't d' ell, que farà igual ab las tevas».

XV

Una carrera es un medi pera poguer guanyar or; pero val mes un ofici, que un ofici es un tresor.

J. FERRÉ Y GENDRE

EL TEATRO DE SANTA ANA

Va posantse de tal modo Barcelona, que aviat las personas aixericidas é industriosas n' haurán d' emigrar, en busca de païssos més considerats y hospitalaris.

No 's pot fer res nou; res que s' aparti una mica de la rutina y dels usos establerts.

¿Inventa, verbi-gracia, un ciutadá unas placas ab un cor de Jesús, que resultan un bellíssim adorno per las fatxadadas de las casas? Tothom se li tira á sobre y l' obligan á plegar, ab l' escusa de que alló

no es més que un papa-dinero y un atach als sentiments tolerants de la época.

¿Descobreix un altra una cosa que se 'n diu el *Pá de Sant Antoni*, que realment dóna pa y alimenta sustanciosament á uns quants espavilats? Coro de riallas y escándol número dos, fundat en l'argument de que Sant Antoni no menjá pá ni coca ni té res que veure ab semblants moxigangas.

Lo mateix está succehint avuy ab el *lindo coliseo* que algunas personas intentavan establir al costat de Santa Ana, en el solar ahont, temps á venir, s'hi ha d'edificar un temple.

A PROP DE L' ESCALFA-PANXAS

—No sé; trobo que no fa tan fret com deya aquell xicot que ven diaris.

La idea era magnífica y digna dels privilegiats caletros que l'havían concebuda. Per xó segurament ha despertat las iras del públich desconsiderat y rutinari.

Uns quants senyors, que per ara s'ocultan—y fan bé—sota 'l modest vel del anónim, van sentir l'irresistible desitj de fer quartets de qualsevol manera, mentres la manera fos honesta y cómoda.

—Posar una saba-tería—van dirse—sería un disbarat. Basta escoltar las queixas dels sabaters establerts pera convence's

del decahiment d' aquesta industria. Tabernas, n'hi ha massa. Els sastres, diu que no cobran. Els adroguers, s'han de salvar regalant un *corte* de vestit per cada lliura de fideus...

Y tras de no poch rumiar y de passar una pila de nits sense dormir, va acudils'hi l'idea que ab tant empenyo buscavan.

—¿Qué més senzill y expedit que obrir un teatro? Si la vida es una comedia y la terra un inmens escenari,

«que haya un *teatro* más ¿qué importa al mundo?»

Per altra part, el seu teatro no havia de ser com els demés. Fossin putxinel·lis, fossin obras de gran espectacle lo que en ell se representés, allí no s'exhibiria ni un través de dit de pantorrilla, ni s'pronunciaria una paraula que no 's pogués sentir sense taparse la cara ab el vano.

Aviat varen trobar terreno á propòsit. La junta de Santa Ana va posarse incondicionalment al seu costat, els encarregats de fer cumplir las lleys varen tornarse cegos, y aquí tenen vostés cóm y de quína manera va ser qu' en el solar que ab el temps ha d'aguantar un temple va poguers'hi aixecar un teatro de fusta.

¿Qué hi ha de particular en tot aixó?

Res: al contrari. El nou teatro vindria á constituir un timbre de gloria per Barcelona, donchs no hi ha cap població del mon que tingui una construcció de fusta tan grossa com aquesta y tan ben entatxonada entre las casas que la voltan.

Y, no obstant, la gent no ho ha volgut entendre aixís. S'ha empenyat en que el tal teatro es un abús, una barbaritat, una amenssa á la seguretat dels vehins, y no ha callat fins que 'l senyor arcalde ha fet suspendre las obras.

Jo, á pesar de tot, espero que aquesta vegada els atrassats barceloníns no sortiran ab la séva. Els empresaris del teatro de Santa Ana son gent, encare que mística, testaruda, y no 's deixarán atropellar aixís com aixís.

Que 'l teatro es de fusta, que está emplantat ilegalment, que constituheix un perill per las casas que 'l rodejan...

¡Pretextos de gent ridícula ó volteriana!...

¿Qué pot succehir, al cap de vall? ¿Que un día s'hi cali foch y quedin en el siti tots els concurrents y els vehins?

¡Y bé!

Aixís els *favorescuts* se 'n aniran al cel més de pressa.

Y 'l clero tindrà una bona cullita de funerals.

MATÍAS BONAFÉ

LICEO

En Palet vá proporcionar al Gran teatro quatre plens á vessar. En Bernis podrá dir:—Que 'n vinguin sovint de cops de *palet* aixís.

Y l'últim día vá estar admirable, especialment en la *balada* del *Rigoletto* y en el *racconto* y un fragment del *duo* de *Lohengrin*, que vá cantar acompanyat al piano pel mestre Goula. El públich en massa vá aclamarlo, coronant ab una despedida carinyosíssima, al novell artista, que de una manera tan brillant ha comensat la seva carrera,

***

No hi ha que parlar del debut del tenor italiá Sr. La-

rizza, perque la nit primera de la séva aparició se 'n vá anar al cove.

Posseheix una veu potent, pero tan desigual y de un timbre tan ingrat que una part del públich se tapava las orelles... y 'l de las alturas, vá posarse á fregir peix.

***

Del debut de la tiple lleugera Regina Paccini 'n parlarém la senmana próxima.

NOVEDATS

Un eclipse de lluna de 'n Fuentes fill, es una pessa, que si sigués de sastre, diríam que no cau pas gayre bé.

Mal tallada, y sobre tot cusida y repuntada ab poch esmero, no pot dirse que 'l séu autor haja estat en ella tan afortunat, com en la que vá donar á la escena temps enrera baix el títul de *Ho sé tot*.

A la quienta, fins sabentho llavoras tot, ignorava que 'ls éxits en el teatro no solen repetirse, quan no 's posseheixen qualitats superiors d' enginy y de frescura per combinar un argument y desenvolharlo impregnant el diálech de gracias y agudesas.

CATALUNYA

En el fondo de un baul, es una revista de 'n Jackson Veyán, ab música de 'n Valverde fill y en Barrera, que no ofereix la més mínima novedat.

En ella se 'ns presentan els mateixos tipos de sempre: polissons, xulos, etc., etc., dihent y cantant las mateixas cosas, y donant las mateixas *pataitas* de costum.

Produccions adotzenadas y desprovehidas de ingeni, sa missió queda reduhida á afalagar els sentits, ab mitja dotzena de xistes verdosos, y una colecció de pantorrillas femeninas finament modeladas dintre de las mitjas.

La seva presentació á la escena significa un retrocés lamentable als mals temps del género xich, es á dir á l' época en qu' encare no se 'ns havían donat á coneixer obretas ab una mica de lluch, com algunas de las representadas últimament.

Aixó vol dir que per lo que hi havia *En el fondo del baul* no valía la pena de que ningú 's molestés obrintlo, ni de que la Campos, la Tabernier y en Pinedo possessin á contribució 'ls seus esforços per divertir al públich, conforme ho consegueixen, especialment el senyor Pinedo, més de una vegada.

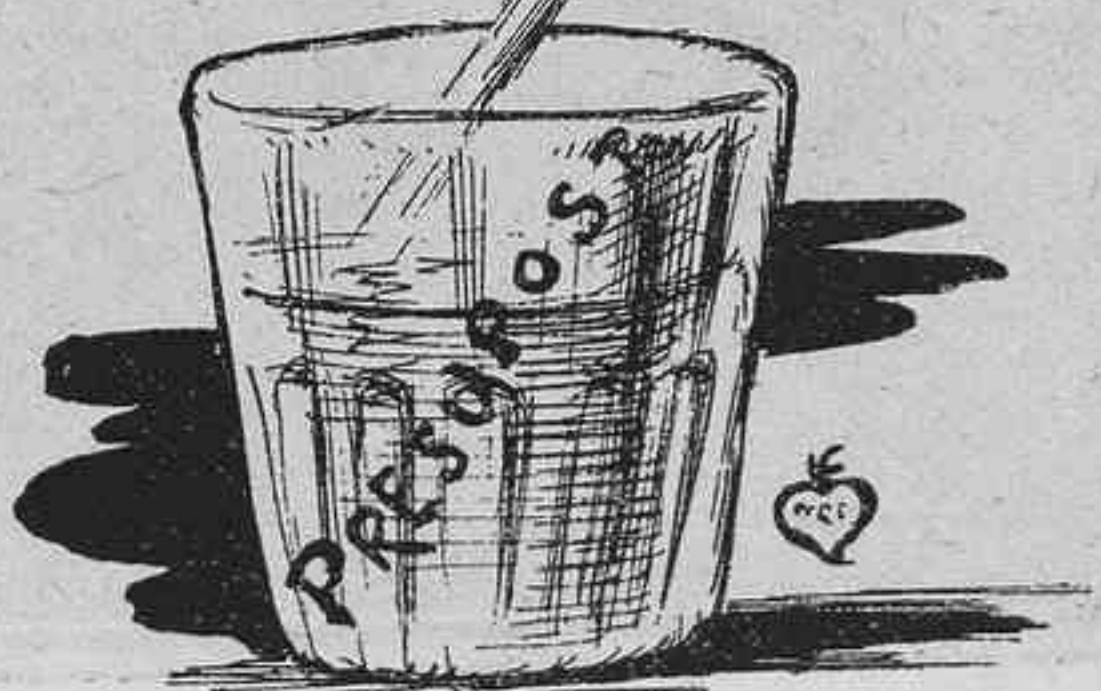
Aixís y tot, l' obra es dolenta.

GRANVÍA

Gimnasio modelo, lletra de 'n Larra, música de 'n Cereceda, es cusina germana de l' anterior.

Tot se reduheix á presentar una serie d' eseenas moltas d' ellas xocarreras que tenen lloch en un gimnás, dirigit per un *sablista* que may se n' ha vistas de més frescas, y que s' ha posat á ensenyar gimnasia y esgrima pera fugir de un acreedor al qual vá enmatllevarli icatorze rals!

Aixó si, en la renglera de fantotxes, millor que tipos, que desfilan per l' escenari, no hi faltan las corresponents minyonas que tiran el floret y 's gronxan en el trapeci y un parell de coristas que s' ensajan, vestidas de punt ab lantiqüelas y ensenyant sas formas arrodonidas.

Xuclar d' aquest dipòsit.

Allá ahont no arriban els autors que hi arribi aixó altre.

La música es digna de la lletra, y en alguna pessa fins ofereix reminiscencias molt marcadas d' Offenbach. Se coneix qu' en Cereceda encare se 'n recorda del autor de la Gran Duquesa.

TÍVOLI—CIRCO EQÜESTRE

Renovació d' artistas ab motiu de la qual hem tornat á veure á la María Alegria, que 'n sab molt; al contorsionista catalá Romeu y fins als cinch germans Briatore, que troban sempre 'ls mateixos aplausos, ab sos arriscats exercicis.

Ab aquests y molts altres elements, las funcions resultan sumament entretingudas, y aixó que 'l gos calculista ja es á Madrit.

Per cert que 'l general Azcárraga n' está tant enamorat, que si las Corts li tiran de clatell al Allende Salazar, te pensat oferirli la cartera de Hisenda. Es lo que diu ell: —Apart de que sab tant de contar com qualsevol ministre, un gos sempre es més dócil que una persona.

N. N. N.

L' IDEAL DE TOTS ELS ESPANYOLS

ESQUELLOTS

Hi ha una societat que porta 'l títul de *Aplech catalanista*, creada, com tantas otras, pera poder assistir al teatro á menos preu del que regeix en els días ordinaris... y al mateix temps per honrar al teatro catalá. A lo menos aixís s' ho pensa.

Donchs bé, 'l tal *Aplech* acaba d' excluhir de la llista de las obras que ha de veure, l' últim drama del Iglesias «*La mare eterna*,» no per sas condicions literarias, que aqueixas l' *Aplech* no las discuteix, ni tal volta las entén, sino pel séu carácter ¡*Anti-religiós!*

Perque en *La mare eterna* hi surt un poeta enamorat de la naturalesa, y un estudiant del Seminari que penja 'ls hàbits á la figuera, preferint casarse y ser un bon pare de familia, á cantar missa y ser un mal pare d' ànimas.

Aixó, naturalment, en concepte de l' *Aplech* no pot anar, perquè ¿qué diria 'l bisbe?

¿No valdria més que 'l Sr. Borrás se posés á estudiar la Vida de Sant Lluís Gonzaga?

***

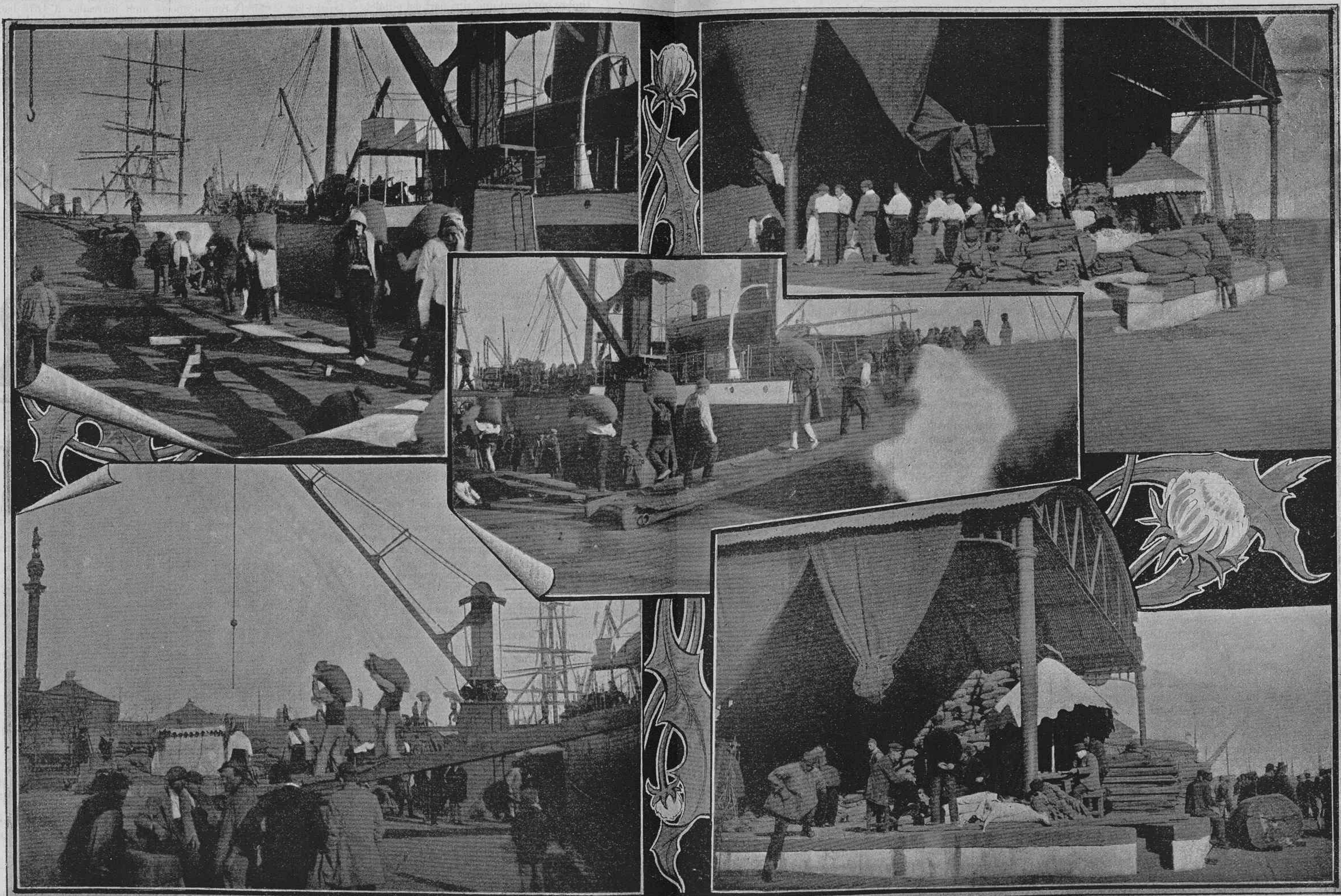
A lo menos hi ha que aplaudir als catalanistas de *L' Aplech*, per una cosa: per la franquesa y bona fé ab qu' ensenyen l' orella clerical.

Aixís donan la rahó als que creuhen que 'l catalanisme, 'l clericalisme y 'l carlisme, caben junts dintre de la mateixa boina.

Llegeixo:

«Los Sres. Fernández Shaw y Eusebio Blasco han terminado el libro de la zarzuela «*La Salvadora*,» al qual pondrá música el maestro Jiménez.»

ELS QUE TRABALLAN

Els molls de Barcelona á l' hora de la feyna.

A CAL PINTOR

—¿Vosté es lo mateix que Deu?
—Sí, senyor; si vull. de la nada 'n faig sortir un mon...
ó una mona, al meu gust!

Se 'm figura que 'l *Diluvi* s' afanyará á procedir contra 'ls autors de *La Salvadora*, per usurpació de títul.

¡Y cuidado que 'n vá armar de *sarsuela*, la *Salvadora* del *Diluvi*!

El *Brusi* 's queixa de que 'ls quadros de 'n Viladomat que cobreixen la paret de la Capella del Sagriment del Pí están tots plens de pols, corrent perill de inutilisarse.

Sembla que, atentas á salvar aquestas joyas d' art, son moltes las associacions catalanistas que projectan obrir una suscripció regional, destinant els seus productes, á la compra de un estranyinador.

Ha sigut processat y suspés del seu càrrech el municipal que vá fer fonedís el rellotje del Doctor Raventós, mentres aquest senyor practicava la cura al espasa Dominguín, en l' enfermeria de las Arenas de Barcelona.

Crech que 'l municipal en qüestió será no tan solzament absolt, sino reintegrat en l' exercici del seu càrrech, quan en la seva defensa alegui 'l móvil que vá induhirlo á guardar el rellotje.

—Si me lo guardé—dirá—fué solo para saber siempre la hora y ser más puntual en el *servey*.

¿Y donchs, que 's figuravan?

S' han complert els nostres vaticinis.

El tenor Palet vá debutar, diumenje, al Real de Madrid, ab *Lohengrín*, alcansant un éxit extraordinari.

En totas las pessas vá ser aplaudit: en el cant de sortida, en el duet del acte según y en el gran duo del ters. En el *racconto* final el públich en massa vá tributarli una gran ovació.

Y ara veurán els de Madrid si 'ls hi volém bé.

Els ens envían investigadors de contribucions, y nosaltres en pago 'ls hi envihém tenors com en Palet.

Els seus investigadors se 'ns fican á la butxaca.

Y en cambi, 'ls nostres tenors els hi entran dintre del cor.

Una advertencia á *La Publicidad*.

De algú temps ensá, barrejats ab las noticias de la secció local, s' hi llegeixen reclams y mes reclams, que comensan á tall de noticia, y acaban per fernes saber que á tal establiment expendeixen tal ó qual article.

Aixó revela—no pot negarse—l' ingeni dels botiguers; pero al lector li fá bén poca gracia, y las mes de las vegadas llensaría 'l periódich sense acabar-lo de llegir, perque á ningú li agrada que se 'l rifin.

La Publicidad podrá fer el cas que vulgui de la nostra advertencia carinyosa; pero consti que certs procediments desdiuhen de la serietat de un periódich, y es millor deixarlos per l' us excludiu de *El Noticiero*.

Ara s' ha descubert que hi ha contadors de gas de dos sistemas: uns de inalterables y uns altres que poden espatllarse, y que si s' equivocan, may es en detriment de l' empresa que 'ls coloca y manipula, cobrant de cada abonat un ralet mensual pera la seva conservació.

Las empresas barceloninas prescindeixen dels primers y usan excludiuament els últims.

¿Comprenen ara, perque 'l gas, fins prescindint del augment últimament introduhit, resulta tan car, que tothom se 'n escruixeix?

Tot, per no usarse 'ls contadors inalterables. Perque las empresas sindicadas diuhen:—Aquí de *inalterables* no hi ha necessitat de que 'n siguin els contadors; ja 'n som nosaltras.

Un eco aragonés.

S' ha inaugurat una secció de ferro-carril de Barracas á El Puerto (provincia de Teruel), y 'ls pobles de la comarca demostran la seva hostilitat contra aquest progrés, destruhint el telégrafo y posant pedras sobre la línea. Ultimament fins van arrancar un aparato de disco complert.

Vels'hi aquí una terra admirable, per lo patriarcalment salvatge que demostra ser.

Es inútil que hi vaja la locomotora. Lo qu' es allí, está vist, que no podrá competir may ab la *forsa animal*.

Al veure que á certs establiments de tot punt necessaris, dat que á Barcelona hi ha molta gent que per treballar de nit, han de acudirhi á reposar las sévas forsas, els obligan á tancar de jorn, un hom' se queda com qui veu visions.

Mes cóm siga que 'l senyor Hinojosa, se distingeix tant pel seu zel en aquest particular m' atreveixo á suplicarli fassi 'l favor de dirme á quina hora haig de ficarme al llit.

¿A las vuit? ¿A las nou? ¿A las deu? Ell que ho mani, y será obehit.

De pas podría indicarme si mentres fassi fret haig de possarm'hi una ó dugas flassadas... ah! y també podrá dirme si es lícit l' us dels pehuchs.

Perque, jo al igual que tots el barcelonins hem de compendre la nostra insignificancia, y acostumar-nos á veure en el senyor Hinojosa, mes que un gobernador, un pare zelós que 's desvíu per la nostra felicitat.

Cita un periódich local el cas de un seu amich que al colar la llet vá observar que quedavan certs residuos en el colador.

Separats y degudament colocats sobre un cristall, els tals residuos varen resultar ser uns petits caps-grossos de diferents colors y tamanyos.

Es á dir: un verdader cultiu de granotas embrionarias.

Lo qual vol dir que á la llet la batejan no ab aygua de la font sino ab la que 's recull en qualsevol bassal.

Pero no hi ha que queixarse, porque si la llet per sí sola engreixa, realsada ab granotetas no n' ha de ser poch de alimenticia!

Quan els amos de casas de menjar, obligats á tancar dejorn els seus establiments, van acudir á Sa Ilústrísima, Monsenyor Hinojosa, 'ls vá dir qus obra-va aixís «porque la sacrosanta religión de nuestros mayores no continuara por más tiempo escarnecida y vilipendiada, ya que todos los actos inmorales y de impiedad que se cometen son debidos al crecimiento del vicio.»

¡Ay Señor, y jo que 'm creya que menjant y bevent ab moderació no cometía pecat!

Bó es saber que anava errat de mitj á mitj.

Aixís quan m' acosti, en la próxima quaresma, al tribunal de la penitencia, lo primer que li diré al confés será lo següent:

—Pare, m' acuso de haver menjat en una fonda, certa nit que tenía gana, un plat de monjetas ab llo-millo remulladas ab un petricó de ví.

¿Y si 'l confés em diu que no 'm pot absoldre: cóm me las arreglo venerable Hinojosa?

Llavoras si que no tindré mes remey que anar á Roma per la penitencia!

L' Elvira es una noya molt guapa, pero té l' inconvenient de cultivar l' album. Ningú, siga poeta, siga artista, s' escapa de la séva demanda de que li ompli una fulla.

A un escriptor molt enginyós un día vá convidarlo á la séva tertulia, y al poch rato ¡pataplum! ja tenía l' album al davant y la suplica, mes que súplica exigencia, de que li posés alguna cosa... encare que no fossin mes que quatre ratllas.

—Impossible, senyoreta... impossible de tot punt —li vá respondre—per mes que pensés y rumiés, no sabría coordinar no ja un vers ni tan sols una oració de activa... y la culpa la té vosté!

—Jo!

—Si, senyoreta: porque desde que l' he vista, m' ha fet perdre 'l cap!

¡AL LLIT!

En las cosas de política
es en Planas qui disposa
del senyor Gobernador
que regenta Barcelona;
pro el senyor Mañé y Flaquer
es qui mana al Hinojosa

en qüestions *espirituals*,
y com qu' ell se 'n vá al llit

[d' hora
volguent que tots fem com éll
s' empenya en fe'ns dormí

[forsa
fentnos tapá ab ells llansols
quan el sol se 'n va á la posta.

En Mañé vol que de nit
tinguin tancadas las portas
els cafés, els restaurants,
las tabernas y las fondas
reventant de fam y fret
als que voltan á deshora.

Es en vá que 'ls industrials
diguin, ab rahó de sobras
qu' ells no pagan els tributs
pel gust d' afartá als que
[cobran

—¡Vaja, ciudadáns, deixéume inaugurar aixó! ¡Afluixeu el petit pico que falta per pagar la factura! ¿Qué son vuyt mil duros per una ciutat com Barcelona?

sino per omplí 'l calaix
sigui quína vulga l' hora.

Res hi val que 'ls que de nit
s' han de guanyar las garrofas
com forners, comediantes,
impressors, mossos de fonda,
periodistas y mil mes
que treballan fins altr' hora,
aixequin el erit al cel
perque quan plegan no podan
fé l' obligat ressopó,

GENI Y FIGURA...

—¡Vaja, ciudadáns, deixéume inaugurar aixó! ¡Afluixeu el petit pico que falta per pagar la factura! ¿Qué son vuyt mil duros per una ciutat com Barcelona?

QUATRE DIAS DE BONDAT

—El cap viu y tinguem neta l' escala, que s' acosta 'l día de las décimas.

es en Mañé qui ho disposa
y els vells solen ser tosuts
quan se 'ls fica algo á la closca.
¡Ves de quin modo á la gent
que vivim á Barcelona
hem d' estar subordinats,
als capritxos d' una momia!

JEPH DE JESPU

SOLILOQUI D' UNA NOYA DE QUINZE

(PRECOCITAT)

—La condició de la dona
es aburrida de sobra,
siga rica siga pobra
tant si es lletja com bufona.

De petites comensém
ja á sufrir mil privacions
á ofegar las emocións
y á ocultar lo que pensém.

Si per cas volém jugar
sols podém ferho ab la nina,
y si 'l desitj ens domina
de corre saltá y brincar,
la nostra mare al moment
de segur que te de dí:

—No vull que saltis així,
veyas que dirá la gent:
las noyas han de estar quietas
y no ser tan tabalots,
aixó está be pels xicots...

si hi tornas hi haurá catxetas!
Las noyas no han de cridá
las noyas callan y seuhén
no fan raresas y creuhén
lo que 'ls hi diu la mamá.—

Y aixís per aquest tenor
nostre caràcter educan
nostres sentiments trabucan
y falsejan nostre cor.

Pero res. com ha de ser!
La societat ho exigeix
y tota mare ho segueix
perque aixís ho te de fer.

Al ser donas, está clar,
una volta així ensenyadas
sortím mestras consumadas
en l' art de dissimular.

Sempre havém d' estar fingint
sé indiferents é insensibles
quan passions irresistibles
ens assaltan tot sovint.

De tot ens veyém privadas
fins d' espressá 'l nostre amor
sino volém que en l' honor
siguém prompte criticadas.

¿Cóm podém ser ignocentas,
candorosas y sencillas
si molts cops hem d' ésser pillas
per no arribá á ser dolentas?

Parlant ab gran precaució
devant nostre y no s' atina
que á la fí tot ho endavina
la nostra penetració.

Se'ns guarda com una joia
de preciosíssim valor:
¡sempre aquest ditxós honor!
vamos es trist náixer noya.

Ens indican lo que hi ha
y jamay se 'ns abandona...
difícil guardá una dona
quan ella no 's vol guardá.

Home tornarme voldría
y asseguro ab tota fé
que sapiguent lo que sé
molts conquistas faría.

Al home tot li es admés,
tot en ell es disculpable,
tot en ell es perdonable,
tot en ell está permés.

Ab malas costúms y tot
y encare que molt tronera
la gent diu: es calavera,
pero al fí es un bon xicot.

Pot anar per tot arréu
sense que sigui mal vist...
Repeteixo que es molt trist
que dona m' hagi fet Deu.

Nosaltras encar que honradas
tothom mira lo que fém
y lliures may ens veyém
ni solteras ni casadas.

¿Per quin motiu nos han dat
tan amarga esclavitut?
¿No pot haverhi virtut
tot haventhi llibertat?

P. TALLADAS

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO

- 1.^a XARADA 1.^a—*Se-bas-ti-a-na.*
- 2.ª ID. 2.ª—*Ca-na-lla.*
- 3.ª ANAGRAMA.—*Magrané—Germana.*
- 4.ª TRENCA CLOSCAS.—*Los dos pilletes.*
- 5.ª ROMBO.—

C
N A P
N I N A S
C A N A R I S
P A R I S
S I S
S

- 6.ª CONVERSA.—*Estola.*
- 7.ª GEROGLIFICH.—*I all d' any.*

XARADAS

I

—Y donchs ¿qué tal? ¿com t' ha anat la teva estada á París?
 —¿Que 't diré jo? aixís, aixís...
 —¿Es dir que no t' ha probat?
 —Probarme sí, perque encare que siguin molt diferents las costums y els aliments, y la llengua sigui rara, tant, que puch dir sens' recel que 'l que no sab el francés al sé allí li sembla qu' es á la Torre de Babel, com jo estich acostumat á aixó y molt més, de cap modo podrá causarme incomodo tot lo que 't deixo apuntat.
 —Si no t' explicas milló no sé pas si 't comprendré; ¿Que no t' agradá pot sé de París la Exposició?
 —Ara veig qu' has encertat lo motiu de *tres* contesta; ¡La Exposició!... ¡aquesta, aquesta! encare que molt m' ha agradat, es la causa de que 't digui al preguntarm' de París: «¿Que 't diré jo? aixís, aixís,» y fins pensatiu estigui; puig si bé era molt *total* y *dos* una *hu-dos-tercera* hagi negat que alló era una cosa colossal, já mí se 'm nua la gola tan solzament de pensá ab lo trist paper que hi fa la pobra nació espanyola!
 —¿No hi té exposat, per ventura, tot lo més bo que produheix?
 —¡No hi te res més, sino un feix d' asquerosa podridura! Y apart d' alguna coleta que s' hi veu allí exposada y alguna *quart-tres burlada* qu' exposa... sa pell fineta, já 'n allí lo que domina en el pabelló espanyol son tres caps; un de mussol, un de bou y un de... tunyina!

F. CARRERAS P.

II

Una *dos-tres* de *Total* qu' era molt *tersa-tercera* botóns de *tersa-primera* clavava en un devantal.

G. TRIADIS G.

ANAGRAMA

Al aná á matar un *tot* mon amich Pau Bonavía, un *tot* vá picarli al cap y esguerrá la punteria.

VALENTÍ SÁNCHEZ

QUADRO DE SÍLABAS

• •
• •

Substituir los punts per sílabas que llegidas vertical y

LA PARTIDA DE MURCIA

Fa días que 's va aixecar, y no 's troba la manera de dominarla.

horizontalment diguin. 1.ª línea: carrer de Barcelona; 2.ª: id.

EDUARDO

TRENCA-CLOSCAS

J. ALOMÁ FULLÓ
 PANADERÍA DE LA ESTRELLA
 GAVÁ

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas el títul d' una xistosa pessa catalana.

MANUEL R. LLUMIROCA MAS
 CONVERSA

—¿Per la festa major diuhen que 't casas?
 —No sería res d' estrany.
 —¿Y com se diu el teu xicot?
 —¡Ayay! Tu mateixa ho has dit fa poca estona.

BACAINA DE BLANES

GEROGLÍFICH

:: +

MIR

I

tenor

barítono

PERET OLI UYÁ

GUERRA ALS PANALLONS!!

REMITITS

Hi ha un sello que diu:

LA TRIQUINOSSIS
GRAN TROCINERÍA
Borne, 68

Senyor Don Sabi del Calaix
PRESENT

Estimat senyor: Seria la més desagradada de las donas humanas si no demostrés á vosté la méva respectuosa admiració pels miracles qu' está fent.

Vosté sab qu' en Pau, el de casa, patia de panallons per tot arreu y desde 'l día dels Difunts (al cel sigan) que que trajinava uns dits com unas salsitxas á punt de reventar. Donchs, fill, aplicarli alló que vosté 'm va aconsellar y tornárseli las mans de persona fina va ser tot hú. Lo mateix que posar oli en un llum. Y no 's cregui qu' aixó sigui cap alusió al meu espós.

La custió es que voste me 'l ha ben salvat, que ja 's volia anar á matar de tanta desesperació que tenia ab aquell bé de Deu de gratera y de picar de peus; oh, y que ho hauria fet, perque de grós y tarambana ja es ben bé ell mateix.

El seu remey ha portat la pau á casa, just es donchs qu' ab la vénia d' en Pau, vosté en llepi alguna cosa. Li envío donchs aquest *lechón* junt ab el meu retrato en proba d' afecte de mitj cós en amunt. He pensat qu', aixís, ab l' excusa d' en Pau en Pere s' escalfará y 'l meu marit si sab que se 'l ha menjat de gust posará un pam de greix... de la caldera, de tanta satisfacció que 'n tindrà.

Sens altre de particular y esperant l' ocasió de regalar un parell de peus ben macos á la séva senyora perque no hi tingui res que dir, puig ja sé qu' es del morro fort y

no está gayre de lloillo, accepti en aquestas ratllas tota la cansalada (de la viada) d' aquesta seva servidora

PEPETA LLARDONS

Hi ha un sello que diu:

Alcaldia Constitucional
DE

VILLANUEVA DE LOS GORRINOS

Señor Don Sabio del Cajon

Muy Sr. mío: Dios le colme de felicidades y le dé larga vida y muy sana. Usted con su remedio prodigioso ha salvado la vida de mi hijo Salustio que daba lástima mirarle y no era bueno ni para echar á los puercos. Con grande satisfacció le comunico que ahora ya no tiene aquella cara y aquellas manos de hipopótamo y que ya no se duele con aquellos gritos que daba de energúmeno.

Y se despide de Vd. este que lo es

El alcalde, ALEJO CORTÉS

Hi ha un sello que diu:

DIRECTION

OPITAL DES PANALLONIERS

PARTICULIER

Monsieur

le Sage de la Grande Caisse

J'ai l'honneur de certifier l' infalibilité de vôtre remède pour les panallons. Il a beaucoup mieux d'efficace du renommé soleil de juillet et de l'eau d'aout. Depuis qu' ils l'ont appliqué aux respectives mains, pieds, nez et oreilles, nos malades sont tous en possession de la santé la plus parfaite.

En celebrant le succès, ne vous oubliez pas de me jeter aux pieds (delivrés de panallons sans doute) de vôtre maîtresse, et recevez, monsieur, mes salutations plus sincères.

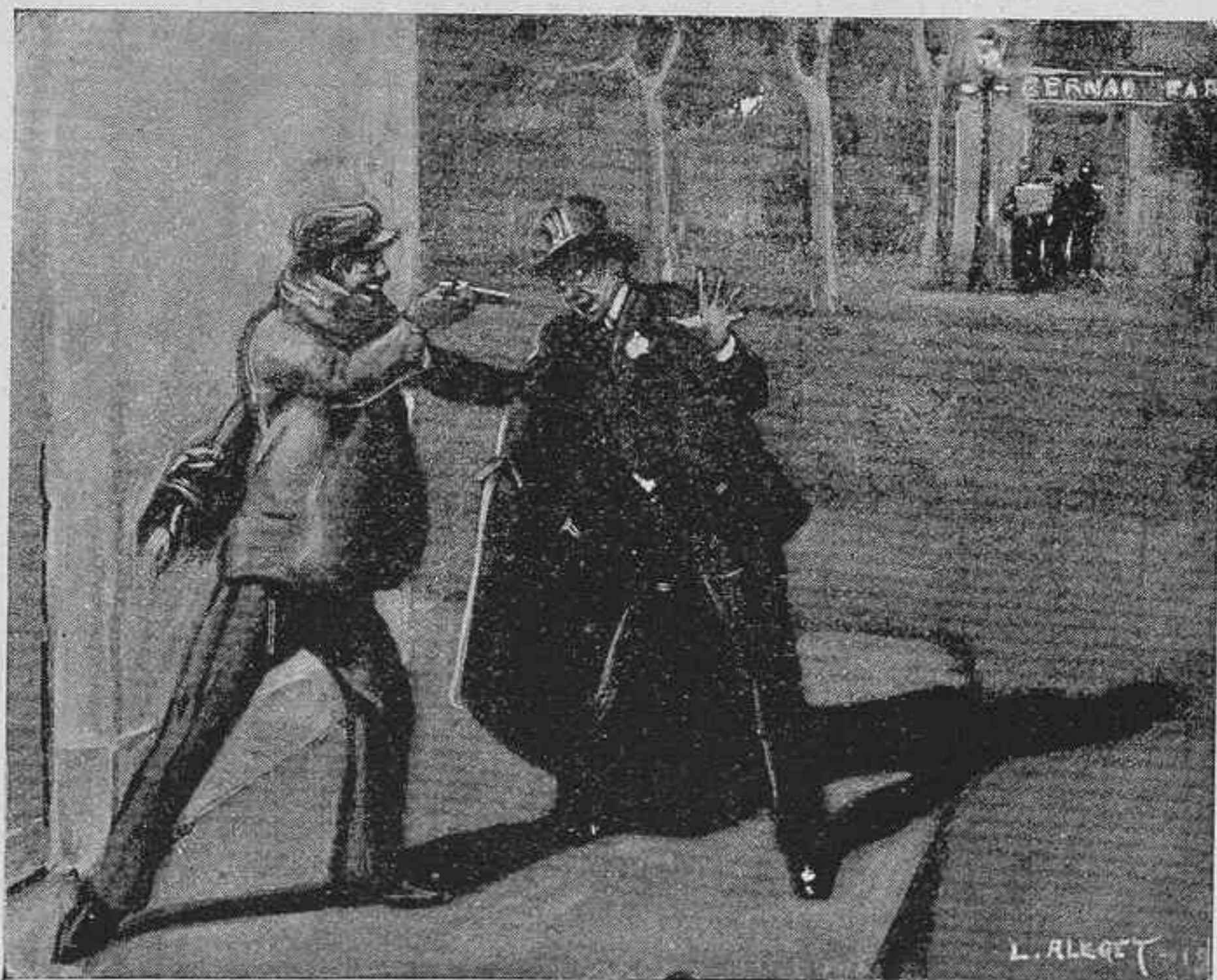
LE DOCTEUR PANDOLFE

El remey que, fentnos tan favor, ens alaban d' aquest modo las expressadas personalitats es senzill y no costa gayres quartos.

Sempre que 'ls surti algun panalló deurán rentarse'l ab cloruro de cal deixatat en aygua clara.

Y aixó es tot.

DIÁLECH NOCTURN

—¡Diners ó la vida!

—Mestre aquest cop l' heu esguerrada. Diners no 'n duch.

—¿Y la vida?
—Pues... la tinch assegurada.

ACUDITS

—Lo meu marit, al tornar de viatge, m' ha regalat un imperdible de nácar y or, ab la següent inscripció: «*Recuerdo de San Sebastián*». ¿Y 'l téu?

—El meu, mitja dotzena de culleretas de plata ab lo següent rétol: «*Hôtel Continental*».

F. GARCÍA A.

L' Agustí, aixís que arriba de viatge, diu á la séva muller:

—Corra, ves á buscé 'l metje.

—Y aixó ¿que no 't trobas bé?

—Estich molt marejat. Figúrat que de Zaragossa aquí hi vingut d' esquena á la máquina.

—¿Y per qué no cambiavas de assient ab algún altre passatjer?

—¡Cóm volías que cambiés si anava sol!

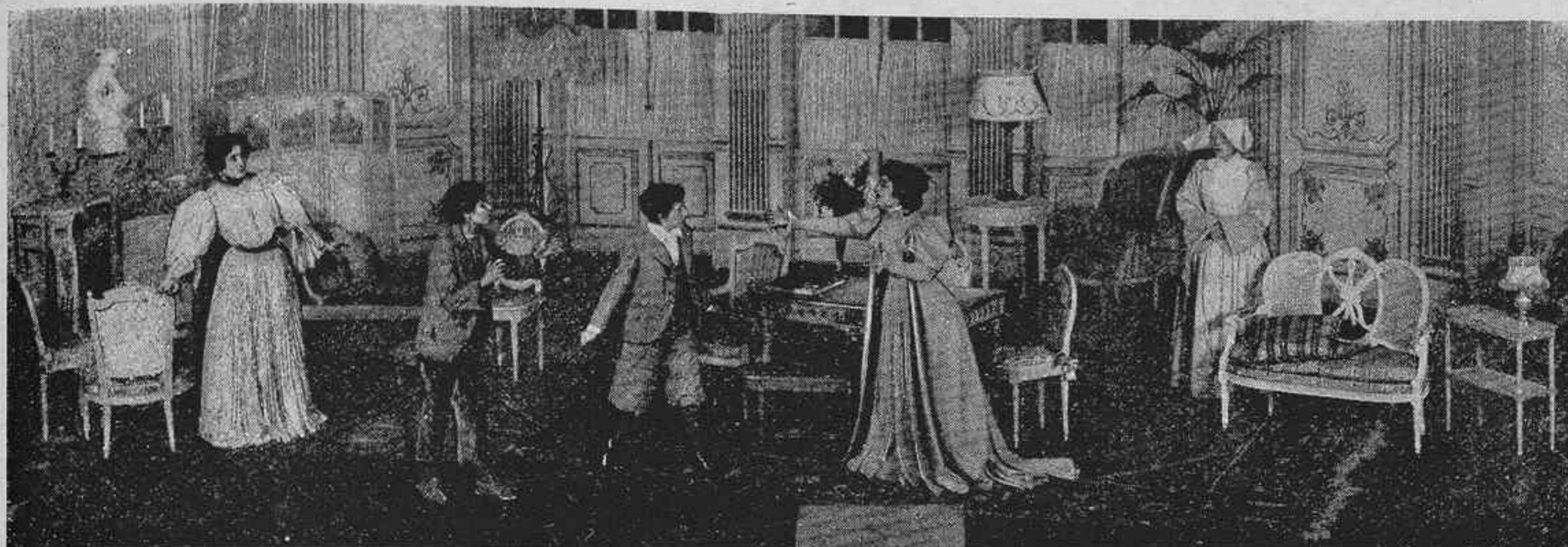
ANTONET DEL VENDRELL

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20.

Estampa de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, núm. 8.

ANTONI LOPEZ, EDITOR, RAMBLA DEL MITJ, NÚMERO 20, LLIBRERÍA ESPANYOLA, BARCELONA. CORREU: APARTAT NÚMERO 2

Está para agotarse la popular obra

LOS DOS PILLETES

NOVELA BASADA EN EL DRAMA DE SU MISMO TÍTULO

Escrita en francés por *PIERRE DECOURCELLE* y vertida al español por *J. B. ENSEÑAT*

Dos tomos en 8.º, **Pesetas 4** los dos tomos.

NOVEDAD

EL CURA DE ALDEA

POR *H. DE BALZAC*

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

ALMANAQUE SEMANAL
TASSO

Precio: **Pesetas 0'50.**

LA ILUSTRACIÓN ESPAÑOLA Y AMERICANA
Almanaque para el año 1901

Precio **2 pesetas.**

Dijous que vé, dia 13, se posará á la venda el popular

ALMANACH

DE

La Campana de Gracia

pera l' any 1901

Un tomo d' unas 200 planas atestadas de caricaturas y una cubierta á varias tintas.

El preu com sempre, DOS RALETS

A primers d' any

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

publicará un

Número extraordinari

CENT ANYS DE VIDA BARCELONINA

Lo que ha sigut Barcelona durant el sigle **XIX**

PROFUSA ILUSTRACIÓ = PÁGINAS TIPOGRÁFICAS EN COLOR = TEXT ESCULLIT

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, no remetent además un ral per certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

IDEAS NOVAS

ESCOLA DE MICOS AL PARCH DE BARCELONA

«La regeneració d' un país s' ha de comensar per las capas inferiors.»

(*Varis sabis.*)

—Apreneu, deixebles dócils,
apreneu prompte de lletra,
que de vosaltres depén
la salvació d' eixa terra.
Ja que, pèl que 's veu, els homes
no poden posarla en regla,
¿per qué no s' ha de provar
si podran ferho las bestias?